

Prší Krásně

Petr Rezek

Prší krásně
nebe změnilo se v konev plnou vláhy,
všechny trable vedra pozbývají váhy,
každá kapka je jak jedno slůvko básně...

Všem záhy
líp se dýchá,
všechno kolem oči protře si a září,
rázem poznají se poctivci i lháři
kdo se naparuje, tomu zmokne pýcha...

Už máš
mokrý vlásy
jedna kapka z čela po nose ti stéká,
mokrý blůzička ti siluetu svléká,
řekni – zkrásněla jsi z deště nebo z lásky?

Ten déšť
byl tak náhlý,
že jsem sotva stačil pomyslit si pouze,
že tě políbím a že to bude dlouze,
když jsme odhodlaně
k sobě dlaně
vztáhli....
vstříc touze....

Mám tě ráda!
To´s mi prvně řekla...já byl jako v ráji
a vtom začlo pršet – všechno bylo „v háji“...
To si přece člověk jenom jednou střádá,
když má ji..

Když má chvíli
kdy se padající hvězda změní v ústa
a když sen ti řekne: „Probud' se a zůstaň“
Vtom si přijde déšť a ještě k tomu sílí
A vzrůstá...

Sen se hroutí...
Teď se začneš asi po deštníku shánět,
nemáš zapotřebí průduškový zánět!
Proto utečeš mi pryč a to mě rmoutí...

Být Máchou,
aspoň básně
psal bych o tom jak mi smutkem srdce vzdouváš
a vtom vidím tě jak střevíčky si zouváš,
bosá v kalužích mi říkáš: „Prší krásně“
Proč couváš.....?

Prší krásně,
lesy mají řasy z mlhavého dýmu
a my zítra asi budeme mít rýmu
a ty místo vlasů promočené třásně...

Prší krásně,
my se pod pláštěnkou nebudeme shýbat,

v tomhle nejkrásnějším dešti chci tě líbat,
každá kapka je jak jedno slůvko básně.....
Náš déšť